

กรุงเบรุต ประเทศเลบานอน

มิตช์ แรปป์ จ้องเงาสะท้อนของตนในบานกระจกฝ้าฝุ่นเขรอะและตั้งคำถาม ความปกติของจิตใจตัวเอง มือไม่สั่นหรือมีเหงื่อออก เขาไม่กระสับกระส่าย นี่เป็นเพียงการประเมินความสามารถและโอกาสที่จะทำสำเร็จด้วยการคิดคำนวณ อย่างรอบคอบและเยือกเย็น เขาทบทวนแผนการอีกรอบตั้งแต่ต้นจนจบ และสรุปอีกครั้งว่าเขามีแนวโน้มจะถูกซ้อมอย่างหนัก ถูกทรมาน และอาจถูกฆ่า แต่แม้จะมีความเป็นไปได้ดังกล่าว เขาก็กล่อมตัวเองให้เดินจากไปไม่ได้ และนั่นก็พาให้เขากลับมายังส่วนนั้นของสุขภาพจิตของตัวเอง คนประเภทไหนกันถึงเต็มใจเลือกทำอะไรแบบนั้น แรปป์ครุ่นคิดอยู่นาน แล้วจึงตัดสินใจว่าคงต้องให้คนอื่นตอบคำถามนั้น

ในขณะที่คนอื่นๆ ดูพอใจกับการนั่งเฉย ธรรมชาติของแรปป์ไม่ได้เป็นแบบนั้น เพื่อนร่วมงานของเขาสองคนถูกจับตัวไปจากท้องถนนของกรุงเบรุตโดยกลุ่มเล็กๆ ๑ อันโสมมที่ชื่ออิสลามิกญิฮาด พวกนั้นแตกกิ่งก้านสาขามาจากกลุ่มเฮซโบลลาห์ที่เชี่ยวชาญในการลักพาตัว การทรมาน และระเบิดพลีชีพ ไม่ต้องสงสัยเลยว่าพวกญิฮาดได้เริ่มการสอบปากคำนักโทษคนใหม่ของพวกเขาแล้ว พวกเขาจะทำให้ชายสองคนนั้นได้สัมผัสกับความเจ็บปวดที่ไม่อาจคิดไปถึง และพวกเขาจะเริ่มปอกหัวหอมออกทีละชั้นจนกว่าจะได้ในสิ่งที่ต้องการ

นั่นคือความจริงอันโหดร้าย และถ้าเพื่อนร่วมงานของเขาสามารถหลอกตัวเองให้คิดเป็นอื่นได้ นั่นก็หมายความว่าพวกเขาโน้มเอียงเข้าหาบทสรุปอันสะทอนสลายไม่ว่าจะโดยตั้งใจหรือไม่รู้ตัวก็ตาม หลังจากเฝ้าดูกลุ่มคนที่บอกว่า จะรับมือกับสถานการณ์นี้ทำอะไรเลยมาหนึ่งวัน แรปป์ตัดสินใจหาทางออกด้วย

ตัวเอง พวกข้าราชการและพวกที่ทำงานความสัมพันธ์ระหว่างประเทศในกรุงวอชิงตัน อาจพอใจกับการปล่อยให้อะไรๆ เป็นไปตามธรรมชาติ แต่แรปป์ไม่ใช่คนแบบนั้น เขาผ่านอะไรมามากเกินกว่าจะปล่อยให้จากบงหน้าของเขาถูกเปิดโปง และนอกเหนือไปจากนั้น ยังมีสิ่งเล็กๆ ที่เรียกว่าเกียรติและกฎของนักรบคอยรบกวนจิตใจเขาอยู่ เขาผ่านร้อนผ่านหนาวกับคนเหล่านี้ คนหนึ่งเป็นคนที่เขาเคารพ ชื่นชม และชื่นชอบ อีกคนเป็นคนที่เขาเคารพ ชื่นชม และเกลียดชัง แรงผลักดันให้เขาทำอะไรสักอย่าง...อะไรก็ตามที่จะช่วยคนเหล่านี้ข้างรูนแรงนัก เก่งในวอชิงตัน อาจมองการสูญเสียสายลับไว้ตัวตนว่าเป็นเพียงความเสียหายในสงครามได้ แต่สำหรับพวกที่อยู่ในสนามเพลาะแล้ว มันเป็นเรื่องส่วนตัวมากกว่านั้นหน่อย นักรบไม่ชอบการทิ้งให้พวกเดียวกันต้องตายด้วยน้ำมือของศัตรู เพราะลึกๆ แล้วพวกเขาทุกคนรู้ว่าพวกเขาอาจตกอยู่ในสถานะเดียวกันเข้าสักวัน และพวกเขาก็หวังเป็นอย่างยิ่งว่าประเทศของพวกเขาจะทำทุกวิถีทางเท่าที่มีอำนาจทำได้เพื่อช่วยพวกเขากลับมา

แรปป์มองเงาสะท้อนอันแตกร้างของตน... ศัตรูะที่มีเคราะและผมสีดำดกหนา ยุ่งเหยิงรุงรัง ผิวสีมะกอกกรำแดดและดวงตาสีเข้มจนแทบจะเป็นสีดำ เขาอาจเดินในหมู่ศัตรูได้สบายๆ โดยไม่ดึงดูดให้ใครมองมาด้วยความสงสัย แต่ทุกอย่างจะเปลี่ยนไปถ้าเขาไม่ทำอะไรสักอย่าง เขาคิดถึงการฝึกฝนของตัวเองและทุกอย่างที่เขาต้องเสียสละ ปฏิบัติการทั้งหมดจะถูกเปิดโปง และนั่นหมายความว่าหน้าที่การงานภาคสนามของเขาจะสิ้นสุดลง เขาจะถูกยึดไว้หลังโต๊ะทำงานสักตัวในกรุงวอชิงตัน ที่ซึ่งเขาจะเนาเปื่อยไปตลอดยี่สิบห้าปีข้างหน้า เขาจะตื่นขึ้นมาทุกเช้าและเข้านอนทุกคืนพร้อมกับความคิดอันรบกวนจิตใจที่ว่าเขาน่าจะทำอะไรสักอย่าง... อะไรก็ได้ สุดท้ายแล้วเขาจะทำให้ตัวเองอ่อนแอด้วยการตั้งคำถามเรื่องความกล้าหาญของตนไปตลอดชีวิต แรปป์สั่นกั้วเมื่อคิดเรื่องนั้น เขาอาจบ้าบิ่นนิดหน่อย แต่เขาก็อ่านโศกนาฏกรรมกรีกมากมายพอที่จะเข้าใจว่าชีวิตที่เต็มไปด้วยการกล่าวโทษลักษณะนั้นจะพาเขาไปสู่แผนกจิตเวชในท้ายที่สุด *ไม่* เขาคิด *ฉันยอมเสี่ยงที่จะล้มเหลวยังดีกว่า*

เขาพยักหน้ากับตัวเองและสูดหายใจลึกๆ ก่อนจะเดินไปยังหน้าต่าง แรปป์ดึงม่านขาดรุ่งริ่งเปิดออกอย่างเบามือและมองลงไปที่ดินน พลเดินเท้าสองคนจากกลุ่มอิสลามิกญิสาดยังคงประจำตำแหน่งที่ปากตรตรงข้ามถนนและคอยจับตาดูความเรียบร้อย แรปป์ได้ทิ้งเงื่อนงำไว้สองสามอย่างทั่วละแวกนี้ว่าเขากำลังทำอะไรอยู่ และพวกนั้นก็ปรากฏตัวภายในไม่ถึงชั่วโมงหลังจากที่เขายึดธนบัตรร้อยดอลลาร์ใบที่เจ็ดเข้ามือของพ่อค้าท้องถิ่นผู้เต็มใจรับ แรปป์คิดจะฆ่าลูกกระจอกคนหนึ่ง

และซัฟฟอกอีกคน แต่ก็รู้ว่าชาวจะแพร่สะพัดไปอย่างรวดเร็วจนเพื่อนร่วมงานของเขาอาจถูกย้ายที่หรือถูกฆ่าก่อนที่เขาจะลงมือตามข่าวกรองใดๆที่เขาอาจรวบรวมได้ แรปป์สายหน้า นี่แหละ เขามีทางเลือกเพียงทางเดียว และไม่มีเหตุผลให้รอช้าเพื่อทำในสิ่งที่ควรทำ

เขารับเขียนโน้ตหวัดๆ และทิ้งมันไว้บนโต๊ะเขียนหนังสือตัวเล็กตรงมุมห้อง เขาหยิบแว่นกันแดด แผนที่ และเงินสดมัดใหญ่ ก่อนจะมุ่งหน้าไปที่ประตู ลิฟต์เสีย เขาจึงเดินลงบันไดสี่ช่วงไปที่ลิอบบี้ พนักงานคนใหม่หลังเคาน์เตอร์บริการส่วนหน้าดูกระสับกระส่ายสุดๆ ซึ่งแรปป์มองว่าเป็นสัญญาณที่บ่งบอกว่าเขาได้คุยกับใครสักคน เขาเดินต่อออกประตูหน้าไปสู່แสงแดดจ้าและยกแผนที่ขึ้นบังแดดเหนือศีรษะระหว่างที่มองซ้ายขวาบนถนน ขณะที่มองออกไปจากหลังแว่นกันแดด เขาสร้างทำเป็นไม่สังเกตเห็นชายสองคนนั้นจากกลุ่มอิสลามิกญีฮาด เขาฝั่งหน้าเอาไว้ในแผนที่ เลี้ยวขวาและเริ่มมุ่งหน้าทิศตะวันออก

ภายในไม่ถึงครึ่งช่วงถนน ระบบประสาทของแรปป์ก็เริ่มส่งสัญญาณเตือนจากสมอง แต่ละครั้งตื่นตระหนกยิ่งกว่าครั้งก่อนหน้า เขาต้องใช้การควบคุมทุกๆ หยาดหยดเพื่อลบล้างสิ่งที่เขาฝึกมาและสัญชาตญาณการเอาตัวรอดพื้นฐานที่ฝังอยู่ในสมองมนุษย์เหมือนเป็นรหัสมาหลายล้านปี เบื้องหน้ามีรถสีดำที่คันตาจอดอยู่ฝั่งตรงข้ามถนน แรปป์ไม่สนใจชายที่อยู่หลังพวงมาลัยและเลี้ยวเข้าไปในถนนแคบๆ ห่างออกไปเพียงสามสิบก้าวเบื้องหน้า ชายที่ดูดุดันยืนประจำที่อยู่น้ำร้อน ขาซ้ายของเขาเหยียดตรงและฝั่งลงบนบาทวิถีอย่างหนักแน่น ส่วนขาอีกข้างงอขึ้นด้านหลังและวางอยู่บนด้านข้างอาคาร โครงสร้างอันใหญ่โตของเขาพึ่งอาคารอยู่ขณะที่เขาดูบุงหรือเอือกใหญ่ รูปร่างหน้าตาเขาดูเหมือนจะคันตา... ไปจนถึงกางเกงสีดำเบื่อนุ่นและเสื้อเชิ้ตสีขาวที่รักแร้เบื่อนคราบเหงื่อ

นอกจากเขาแล้วถนนนั้นว่างเปล่า เหล่าผู้รอดชีวิตจากสงครามกลางเมืองนองเลือดได้กลืนปัญหา และพวกเขาที่ตัดสินใจอย่างชาญฉลาดว่าจะอยู่ในอาคารจนกว่าละครย่อยช่วงเช้าจะจบลง เสียงฝีเท้าจากด้านหลังดังก้องเหมือนเสียงรองเท้าคู่นักกระโดดพื้นหินของอาสนวิหารอันว่างเปล่า แรปป์ได้ยินเสียงฝีเท้าของผู้ติดตามเร็วขึ้น มีเสียงเร่งเครื่องยนตร์ถ ไม่ต้องสงสัยเลยว่าเป็นรถบีเอ็มดับเบิลยูสีดำที่เขาเห็น แรปป์รู้สึกได้ในทุกๆ อย่างก้าวว่าพวกนั้นใกล้เข้ามาจากด้านหลังสมองของเขาทบทวนภาพฉากต่าง ๆ ที่อาจเป็นไปได้ด้วยความเร็วที่เพิ่มขึ้นเรื่อยๆ คิดหาหนทางออกจากหายนะที่กำลังจะเกิดขึ้น

พวกนั้นเข้ามาใกล้แล้ว แรปป์รู้สึกได้ ชายร่างใหญ่ที่เบื้องหน้าโยนบุงหรือลงพื้นและยันตัวเองออกจากอาคารด้วยการตีตัวแรงกว่าที่แรปป์เดาว่าเขาสามารถ

ทำได้เล็กน้อย เขาจดจำเรื่องนั้น ชายผู้นั้นยื่นมือให้เขาและหยิบกระบอกหนึ่งออกจากกระเป๋ากางเกง แรปป์ทิ้งแผนที่โดยแสร้งทำเป็นประหลาดใจและหมุนตัวเพื่อจะหนี ชายสองคนอยู่ในตำแหน่งที่เขาคาดหวังให้พวกนั้นอยู่พอดี ปืนถูกชักออกมา กระบอกหนึ่งชี้มาที่ศีรษะของแรปป์ อีกกระบอกชี้มาที่อก

รถเก๋งคันนั้นโถกมาจอดทางขวามือของเขาพอดี ทำยารถและประตูหน้าต่างผู้โดยสารเหวี่ยงเปิดออก แรปป์รู้ว่าจะเกิดอะไรขึ้นต่อไป เขาหลับตาและขบกรามแน่นขณะที่กระบอกฟาดเข้าที่ท้ายทอยของเขา แรปป์เซไปข้างหน้าและล้มลงสู่อ้อมแขนของชายสองคนที่มีปืนด้วยความสมัครใจ เขาปล่อยให้ขาอ่อนปวกเปียก และชายสองคนนั้นก็พุงเขาด้วยความยากลำบาก เขารู้สึกได้ว่าแขนของชายร่างใหญ่โอบรอบอกและกระซอกเขาให้ยืนตัวตรง ปืนเบเร็ตตา ๙ มม. ถูกดึงออกจากด้านหลังขอบกางเกง และเขาก็ถูกลากเป็นระยะทางสั้นๆ ไปยังท้ายรถ แรปป์ล้มหัวที่มพร้อมเสียงดังตึง ส่วนที่เหลือของร่างถูกพับทับตัวไว้ แล้วกระโปรงท้ายก็กระแทกปิด

เครื่องยนต์คาร์รามและล้อหลังก็จิกลงไปในชั้นทรายและดินจนมันเจออย่างชะงัด ร่างของแรปป์เหวี่ยงไปข้างหลังขณะที่ยานพาหนะพุ่งออกไป เขาค่อยๆ ลืมตา และเป็นไปตามคาด เขาพบว่าความมืดโอบล้อมตัวอยู่ ศีรษะปวดตุบเล็กน้อยจากการฟาด แต่ก็ไม่แย่นัก แต่เขาไม่มีความกลัวบนใบหน้าหรือความกังขาในสมอง มีเพียงรอยยิ้มบนริมฝีปากขณะคิดถึงแผนการ เมล็ดพันธุ์ข้อมูลลงที่เขาหว่านไว้ในช่วงวันที่ผ่านมาได้ดึงดูดพวกนั้นมาอย่างที่เขาวาง เหล่าผู้จับตัวเขาไปไม่รู้จุดประสงค์ที่แท้จริงของชายซึ่งตอนนี้อยู่ในกำมือของพวกเขา และที่สำคัญยิ่งกว่านั้นคือ ไม่รู้ถึงความรุนแรงและความโกลาหลที่เขา กำลังจะก่อให้เกิดกับพวกนั้น

П А К Ё Ж

ตอนใต้ของรัฐเวอร์จิเนีย (หนึ่งปีก่อนหน้า)

มิตช์ แรปป์ ถอดผ้าปิดตาออกจากหน้าและปรับหนักเก้าอี้ขึ้น รถฟอร์ดทอรัส สีน้ำตาลโยกไปมาบนถนนโรยกรวดที่เป็นหลุมเป็นบ่อ กลุ่มฝุ่นพวยพุ่งเป็นเกลียวคู่ ลู่อากาศร้อนเดือนสิงหาคม ผ้าปิดตาเป็นการป้องกันไว้ก่อนเพื่อเขาจะล้มเหลว ซึ่งแรปป์ตั้งใจจะไม่ให้เป็นแบบนั้น เขาลังออกไปยังกำแพงต้นสนหนานอกหน้าต่าง ที่ขนาบสองข้างทางแคบๆ แม้จะมีแสงแดดจ้า เขาก็มองทะเลดูต้นไม้และพุ่มไม้ ที่เป็นเหมือนเขาวงกตมืดๆ ได้ไม่เกินสามสิบฟุต สมัยเด็กเขามองป่าว่าเป็นสถานที่ ดึงดูดใจมาตลอด แต่ในบ่ายวันนั้นมันให้ความรู้สึกอันเป็นลางร้ายมากกว่าอย่าง ไม่ต้องสงสัย ลางสังหรณ์ว่าจะเกิดเหตุร้ายดกปล้นความคิดของเขา และส่งความคิด เขาให้เคลื่อนเข้าไปในสถานที่ที่เขาไม่ยากไปอย่างควบคุมไม่ได้ อย่างน้อยก็ไม่ใช่ บ่ายวันนี้ แต่กระนั้นแรปป์ขมวดคิ้วจนหน้าผากย่นขณะนึกสงสัยว่ามีคนตาย ไปแล้วกี่คนในป่าแห่งนี้ และเขาก็ไม่ได้นึกถึงพวกที่ต่อสู้อันในสงครามกลางเมือง เมื่อเนิ่นนานหลายปีก่อนโน้น ไม่...เขาคิด พยายามซื้อสัตย์กับตัวเองอย่างเต็มที่ ความตายเป็นคำที่เปิดกว้างเกินไปสำหรับเรื่องนั้น มันทั้งความเป็นไปได้ที่ว่า เกิดอุบัติเหตุบางอย่างกับคนคนหนึ่ง และนั่นก็เป็นวิวิธสะดวกสบายที่จะหลบเลี่ยง ความร้ายแรงของสิ่งที่เขากำลังเอาตัวเองเข้าไปเกี่ยวข้องกับ *ถูกประหาร* เป็นคำ ที่ถูกต้องกว่ามาก กลุ่มคนที่เขานึกถึงเดินทัพเข้าไปในป่าแห่งนี้ ถูกยิงที่ด้านหลัง ศีรษะ และถูกโยนทิ้งในหลุมที่เพิ่งขุดขึ้นใหม่เพื่อไม่ให้ใครได้ยืมข่าวคราวจาก พวกเขานึก นั่นเป็นโลกที่แรปป์กำลังจะเข้าไป และเขาก็สงบนิ่งอย่างยิ่งยวด ที่สุดกับการตัดสินใจของตัวเอง

ถึงกระนั้นเศษเสี้ยวแห่งความกังขาที่แหวกผ่านมานิจใจของเขาและทำให้เกิดแสงวามแห่งความลังเล แรปป์ปลุกปล้ำกับมันอยู่ครู่หนึ่ง จากนั้นก็ยึดมันกลับเข้าไปในซอกหลืบที่ลึกที่สุดของสมอง ตอนนี้อยู่ไม่ใช่เวลามามัวลังเล เขาได้คิดทบทวนเรื่องนี้อย่างละเอียดอยู่หลายตลบ เขาพิจารณามันจากทุกๆ แง่มุมที่พอจะนึกออกนับตั้งแต่วันที่หญิงปริศนาเดินเข้ามาในชีวิตเขาในลักษณะอันแปลกประหลาด เขารู้ว่าทุกอย่างจะมุ่งหน้าไปทางไหนแทบจะตั้งแต่ชั่วอึดใจแรกที่เธอมองเขาด้วยดวงตาทะลุทะลวงและหยั่งรู้คุณั้น

เขารอคอยให้ใครสักคนปรากฏตัว แต่แรปป์ไม่เคยบอกเธอเรื่องนั้น หรือบอกว่าวิธีเดียวที่เขารับมือกับความเจ็บปวดในการสูญเสียสุดที่รักของเขาไปก็คือการวางแผนแก้แค้น ว่าทุกๆ คืนก่อนเข้านอนเขาจะคิดถึงเครือข่ายชายไร้ตัวตนที่วางแผนระเบิดเครื่องบินแพนแอมเที่ยวบินที่ ๑๐๓ ว่าเขาเห็นตัวเองในการเดินทางครั้งนี้ มุ่งหน้าไปสู่สถานที่ห่างไกลที่ไม่ต่างอะไรจากป่าที่ตอนนี้อยู่คนเดียวมาอยู่ทุกอย่างสมเหตุสมผลในความคิดของเขา คัดรูต้องถูกฆ่า และแรปป์ก็ยิ่งกว่าเต็มใจที่จะกลายเป็นคนลงมือฆ่ามัน เขารู้ว่ากำลังจะเกิดอะไรขึ้น เขาจะได้รับการฝึกฝน ชัดเกล้า และหล่อหลอมให้กลายเป็นอาวุธที่มีความแม่นยำสูงสุดแล้วเขาก็เริ่มไล่ล่าพวกนั้น จนถึงคนสุดท้ายของกลุ่มชายไร้ตัวตนที่สมคบคิดกันฆ่าพลเรือนผู้บริสุทธิ์เหล่านั้นในคืนอันหนาวเหน็บของเดือนธันวาคม

รถเริ่มชะลอความเร็ว และแรปป์ก็เงยขึ้นมองประตูคอกปศุสัตว์ขึ้นสนิมที่มีโซ่เส้นหนากับแม่กุญแจคล้องอยู่ คิวลีเข้มของเขาขมวดด้วยความสงสัย

หญิงที่ขับรถเลียบมองเขาด้วยหางตาและกล่าว “คุณคงคาดหวังว่าจะเห็นอะไรที่ไฮเทคกว่านี้หน่อยสิท่า”

แรปป์พยักหน้าเงิบๆ

ไอรีน เคนเนดี เข้าเกียร์จอดและกล่าว “รูปลักษณ์ภายนอกอาจหลอกตาได้มาก” เธอเปิดประตูและก้าวลงจากรถ เธอตั้งใจฟังขณะเดินไปที่ประตูชั่วอึดใจถัดมาเธอก็ได้ยินเสียงกรีกของประตูฝั่งผู้โดยสาร และเธอก็ยิ้ม โดยไม่ผ่านการฝึกฝนแม้แต่น้อย เขาตัดสินใจได้ถูกต้อง ตั้งแต่พวกเขาพบกันครั้งแรกก็เห็นได้ชัดว่าเขาไม่เหมือนใคร เธอตรวจสอบทุกๆ รายละเอียดในชีวิตของเขาและเฝ้าดูเขาอยู่ห่างๆ มาหลายเดือน เคนเนดีเก่งมากกับงานที่เธอทำ เธอมีแบบแผนเป็นระเบียบ และใจเย็น เธอยังมีความจำเป็นเลิศราวภาพถ่ายอีกด้วย

เคนเนดีเติบโตมาในแวดวงนี้ พ่อของเธอทำงานให้กระทรวงการต่างประเทศและเธอก็ได้รับการศึกษาในต่างแดนเป็นส่วนนใหญ่ในประเทศที่ชาวอเมริกันไม่เป็นที่ต้อนรับเสมอไป ความระแวงระวังเป็นส่วนหนึ่งของกิจวัตรประจำวัน

ของเธอตั้งแต่ห้าขวบ ในขณะที่พ่อแม่คนอื่นๆ เป็นห่วงว่าลูกของพวกเขาจะเดินเตร่
ออกไปบนถนนและโดนรถชน พ่อแม่ของเคนเนดีเป็นห่วงว่าเธอจะเจาะระเบิด
ใต้ท้องรถ เธอถูกปลุกฝังว่าให้ตระหนักถึงสิ่งแวดล้อมรอบตัวอยู่เสมอ

เมื่อเคนเนดีแนะนำตัวกับแรปป์ในที่สุด เขาก็พิจารณาเธออยู่ครู่ใหญ่ จากนั้น
ก็ถามว่าเธอสะกดรอยตามเขาทำไม ตอนนั้นแรปป์อายุเพียงยี่สิบสอง ยังไม่ผ่าน
การฝึกฝนอย่างเป็นทางการ ถ้าเคนเนดีมีใจอ่อน มันก็คือการรับมือกับสถานการณ์
เฉพาหน้า เธอชอบให้สิ่งต่างๆ ผ่านการวางแผนเป็นอย่างดีล่วงหน้า และด้วย
ความที่เป็นคนละเอียดเช่นนั้น เธอจึงทักท้วงเอาว่ามือใหม่คนนั้นคงไม่รู้ว่าเธอคอย
สอดแนมเขามาสักพักแล้ว เธอเกณฑ์คนมาหลายสิบคน และนี่ก็เป็นคนแรก
เคนเนดีไม่ทันตั้งตัวจนถึงขั้นที่พูดตอบอย่างตะกุกตะกัก ผู้ถูกเกณฑ์ควรเป็นฝ่าย
ทำความเข้าใจเรื่องที่เกิดขึ้นได้อย่างยากลำบาก การที่แรปป์รู้ทันเธอไม่ใช่ส่วนหนึ่ง
ของบท

ภายหลัง ในห้องของเธอที่โมเต็ลนอกเมืองซีราคิวส์ เธอย้อนรอยความ
เคลื่อนไหวทั้งหมดของตัวเองตลอดช่วงแปดเดือนที่ผ่านมาและพยายามนึกให้ออก
ว่าเธอพลาดตรงไหน หลังผ่านไปสามชั่วโมงและบันทึกสิบเจ็ดหน้า เธอยังคงระบุ
ไม่ได้ว่าเธอผิดพลาดตรงไหน ด้วยความหงุดหงิด และด้วยความชื่นชมอย่าง
เสียไม่ได้ เธอสรุปว่าแรปป์รับรู้สถานการณ์รอบตัวได้อย่างจับใจที่สุดๆ เธอย้ายแฟ้ม
ของเขามาไว้ด้านบนสุดของกองและทำการตัดสินใจอันห้าวหาญ แทนที่จะใช้
คนทั่วไป เธอติดต่อบริษัทที่บริหารงานโดยสายลับที่ลวงการแล้ว พวกเขาเป็น
เพื่อนเก่าของพ่อเธอซึ่งเชี่ยวชาญงานดูแลจัดการโดยไม่ทิ้งหลักฐานที่เป็น
ลายลักษณ์อักษรเอาไว้ เธอขอให้พวกเขามองแรปป์อย่างเป็นทางการ เพื่อว่าเธอ
พลาดอะไรบางอย่างไป สองสัปดาห์ให้หลังพวกเขากลับมาพร้อมกับข้อสรุปที่ทำให้
เคนเนดีเสียวสันหลังวาว

เคนเนดีนำรายงานนั้นไปให้หัวหน้าของเธอ...ทอมัส สเตนสฟิลด์ เมื่ออ่าน
แฟ้มข้อมูลไปได้ครึ่งทาง เขาก็เดาออกว่าเธอกำลังทำอะไรอยู่ เมื่ออ่านจบ เขาก็ปิด
ชีวประวัติหนาสองนิ้วของมิตช์ แรปป์ หนุ่มลงซ้าๆ และขอให้เธออธิบาย เธอพูด
สั้นกระชับและตรงประเด็น แต่ถึงอย่างนั้นสเตนสฟิลด์ก็ชี้ให้เห็นช่องโหว่ที่เป็น
ไปได้และอันตรายที่เห็นได้ชัดเจนของการกระโดดข้ามขั้นตอนแรกของการฝึก
เธอโต้ตอบได้อย่างสมบูรณ์แบบ เกมได้เปลี่ยนไปแล้ว เขาพูดเองอยู่หลายครั้ง
พวกเขาไม่อาจนั่งดูเฉยๆ และเล่นเกมรับ ในโลกที่เชื่อมต่อกันยิ่งกว่าเดิมใบนี้
พวกเขาต้องการอาวุธที่เฉียบขาดยิ่งกว่าระเบิดหรือขีปนาวุธนำวิถี ด้วยความที่เขาเอง
ก็เคยใช้เวลาในภาคสนามมาหลายปี สเตนสฟิลด์จึงรู้สึกดีด้วยว่าคนคนนั้นต้องทำงาน

อิสระในลักษณะพิเศษ ใครบางคนที่ยังเอิญไม่มีประวัติอย่างเป็นทางการ

เคนเนดีไล่เรียงเหตุผลเพิ่มเติมอีกแปดข้อว่าทำไมเธอถึงรู้สึกว่ายายหนุ่มคนนี้เป็นผู้สมัครที่เหมาะสมที่สุด เหตุผลของเธอฟังขึ้น แต่นอกเหนือไปจากนั้นก็ยังมีข้อเท็จจริงง่ายๆ ที่ว่าพวกเขาต้องเริ่มที่ไหนสักแห่ง ตามความคิดของสแตนสฟิลด์ เรื่องนี้เป็นความพยายามที่พวกเขาควรเริ่มตั้งแต่เมื่อห้าปีก่อน ดังนั้นเขาจึงตัดสินใจเดินทางพร้อมกับถอนหายใจเฮือกใหญ่และเชื่อมั่นในโชคชะตา เขาบอกให้เคนเนดีตัดการฝึกฝนตามปกติทิ้ง และพาเรปป์ไปหาชายเพียงผู้เดียวที่พวกเขาเชื่อว่าบ่าบั้นพอที่จะพยายามหล่อหลอมผู้ถูกเกณฑ์มาหมดๆ ให้กลายเป็นสิ่งที่พวกเขาต้องการ ถ้าเรปป์รอดจากการเรียนหกเดือนภายใต้การดูแลของสแตน เฮอร์ลีย์ มาได้ เขาก็อาจเป็นอาวุธที่พวกเขากำลังมองหาอยู่จริงๆ ก่อนที่เธอจะไป สแตนสฟิลด์บอกให้เธอกำจัดความเชื่อมโยงทุกอย่าง...เพิ่มข้อมูลทุกแฟ้ม ภาพถ่ายสอดแนม และบันทึกที่อาจเชื่อมโยงพวกเขาไปถึงเรปป์ต้องถูกทำลาย

เคนเนดีขับรถผ่านประตูเข้าไปและขอให้เรปป์ปิดล็อกมันตามหลัง เรปป์ทำตามคำขอแล้วจึงกลับขึ้นรถ เมื่อผ่านไปร้อยหลา เคนเนดีชะลอความเร็วลงเป็นคลานและยกย้ายท่ามุมตนเองเพื่อพยายามหลบหลีกหลุมขนาดใหญ่บนพื้นถนน

“ทำไมถึงไม่มีการรักษาความปลอดภัยรอบบริเวณ” เรปป์ถาม

“ระบบไฮเทค...โดยส่วนใหญ่แล้ว...เรียกความสนใจที่เราไม่ต้องการมากเกินไป เงามันยังส่งสัญญาณเตือนผิดๆ อยู่บ่อยๆ อีกด้วย ผลก็คือเราต้องใช้กำลังคนจำนวนมาก ที่ไม่ใช่สถานที่แบบนี้”

“แล้วหมาล่ะ” เรปป์ถาม

เธอชอบวิถีคิดของเขา ราวกับรู้คิว สุนัขสองตัววิ่งห้อมตามทางโค้ง สุนัขพุ่งเข้าใส่ยานพาหนะ เคนเนดีจอดและรอให้พวกมันออกไปให้พ้นทาง อึดใจถัดมาหลังจากแยกเขี้ยวแล้ว พวกมันก็หมุนตัวและวิ่งฉิวกลับไปในทิศทางที่พวกมันเพิ่งวิ่งมา

เคนเนดียกเท้าออกจากเบรกและขับต่อไปตามทาง “ชายคนนี้น่ะ” เคนเนดีกล่าว “คนที่จะฝึกคุณ”

“คนบ้าที่จะพยายามฆ่าผม” เรปป์กล่าวโดยไม่ยิ้ม

“ฉันไม่ได้บอกว่าเขาจะพยายามฆ่าคุณ...ฉันบอกว่าเขาจะพยายามทำให้คุณคิดว่าเขาพยายามจะฆ่าคุณ”

“อุ่นใจมากเลย” เรปป์พูดประชด “ทำไมคุณเอาแต่พูดถึงเขาอยู่ได้”

“ฉันอยากให้คุณเตรียมพร้อม”

เรปป์คิดเรื่องนั้นอยู่ครู่หนึ่งและกล่าว “ผมพร้อมแล้ว หรืออย่างน้อย

ก็พร้อมเท่าที่จะพร้อมได้สำหรับเรื่องนี้”

เธอครุ่นคิดเรื่องนั้นอยู่ครู่หนึ่ง “ส่วนที่ใช้ร่างกายไม่น่าเป็นห่วง เราว่าคุณแข็งแรงดี และเรื่องนั้นก็สำคัญ แต่ฉันอยากให้คุณรู้ว่า คุณจะถูกกดดันในลักษณะที่คุณไม่เคยคาดคิดมาก่อน มันเป็นเกม เกมที่ถูกออกแบบมาทำให้คุณยอมแพ้ คุณสมบัติที่มีค่าที่สุดของคุณคือวินัยทางจิตใจ ไม่ใช่พลังกำลัง”

แรปป์ไม่เห็นด้วยกับเธอแต่ก็หุบปากเงียบ ใบหน้าของเธอเป็นหน้ากากแห่งความเป็นกลาง การจะเป็นที่หนึ่งต้องอาศัยทั้งสองอย่างในปริมาณเท่ากัน เขารู้จักเกมนี้ดี เขาผ่านการฝึกฝนอเมริกันฟุตบอลและลาครอสอันทรหดท่ามกลางอากาศร้อนชื้นของเดือนสิงหาคมในรัฐเวอร์จิเนียมานานักต่อนักแล้ว และในสมัยนั้นสิ่งที่ทำให้เขาเดินหน้าต่อก็มีเพียงความปรารถนาที่จะเล่นกีฬาที่นั่นเท่านั้นเอง ตอนนั้นแรงจูงใจที่จะประสบความสำเร็จของเขาลึกซึ้งกว่านั้นมาก เป็นส่วนตัวกว่ามาก

“แค่พยายามจำไว้ว่า...ทั้งหมดไม่ใช่เรื่องส่วนตัว” เคนเนติกกล่าว

แรปป์ยิ้มอยู่ข้างใน นั่นเป็นจุดที่คุณคิดผิด เขาคิด ทุกอย่างเป็นเรื่องส่วนตัว แต่เขาก็ตามน้ำไปเมื่อพูดตอบ “ผมรู้” แรปป์ก็กล่าวด้วยน้ำเสียงสบายๆ “แล้วคนอื่นล่ะ” ถ้ามีเรื่องหนึ่งที่ทำให้เขาเป็นกังวลนิดหน่อยก็คงเป็นเรื่องนี้ พวกเขาที่ถูกเกณฑ์มาคนอื่นๆ มาที่นี่ได้สองวันแล้ว แรปป์ไม่ชอบการเริ่มต้นที่หลัง พวกเขาน่าจะเริ่มกระบวนการผูกสัมพันธ์ไปเรียบร้อยแล้ว และคงไม่พอใจที่เขาโผล่มาทีหลัง เขาไม่เข้าใจเรื่องความล่าช้า แต่เธอก็ไม่เชิงจะให้ข้อมูลอย่างตรงไปตรงมาเสียทีเดียว

“พวกเรามีกันอยู่ทุกคน” เคนเนติกเลื่อนดูภาพในความคิด เธออ่านสีนอกของพวกเธอ ทุกคนมีประสบการณ์ทางทหารและมีคุณสมบัติหลายอย่างเหมือนกับแรปป์ อย่างน้อยก็บนกระดาษ ทุกคนหน้าตาคมเข้ม ร่างกายแข็งแรงเหมือนนักกีฬา สามารถใช้ความรุนแรง หรืออย่างน้อยก็ไม่กลัวความรุนแรง และทุกคนผ่านการทดสอบทางจิตวิทยาอย่างละเอียดมาแล้วไม่มากนักน้อย ทุกคนแสดงให้เห็นความสามารถในการใช้ภาษาต่างประเทศ ในเรื่องของความรู้สึกผิดชอบชั่วดี ทุกคนลอยอยู่ใกล้ตำแหน่งหกนาฬิกาอันเป็นตำแหน่งสำคัญบนแผนภูมิสุขภาพจิต รูปวงกลม เส้นบางๆ ที่แบ่งแยกเจ้าหน้าที่บังคับใช้กฎหมายจากอาชญากรมืออาชีพ

เมื่อผ่านโค้งถัดไป ภูมิทัศน์ก็ปรากฏให้เห็นตรงหน้าพวกเขา สนามหญ้าที่เพิ่งผ่านการตัดมาหมาดๆ ขนาดใกล้เคียงสนามฟุตบอลทอดยาวขนานสองฝั่งถนนไปจนถึงโรงนาสีขาวและบ้านสองชั้นที่มีเฉลียงรอบบ้าน นี่ไม่ใช่ภาพที่แรปป์คาดหวัง สถานที่แห่งนี้ดูเหมือนโบสถ์การ์ดภาพชนบทที่มีชุดเก้าอี้โยกบนเฉลียงสีขาวขนาดใหญ่พร้อมสรรพ

ชายคนหนึ่งโผล่ออกมาจากในบ้าน เขาถือถ้วยกาแฟในมือข้างหนึ่งและ
บุหรี่ในมืออีกข้าง แรปบี้เฝ้ามองเขาเดินตัดเฉลียง ชายผู้นั้นหันศีรษะไปทางซ้าย
และจากนั้นก็ไปทางขวาด้วยท่าที่สบายๆ คนส่วนใหญ่คงมองไม่เห็น แต่ประสาท-
สัมผัสของแรปบี้เปิดรับความเป็นจริงที่ว่าโลกใบนี้ถูกแบ่งออกเป็นสองส่วนระหว่าง
พวกที่เป็นส่วนหนึ่งของฝูงกับพวกที่ชอบไล่ล่า ชายผู้นี้ตรวจตราสภาพแวดล้อม
ทั้งสองฝั่ง เขาหยุดที่หัวบันไดเฉลียงและมองลงมายังพวกเขาจากหลังแว่นกันแดด
แบบนักบิน แรปบี้อมยิ้มเมื่อตระหนักว่านี่คือชายที่จะพยายามทำลายเขา มันเป็น
ความท้าทายที่เขาตั้งตารอมาสักพักแล้ว

แรมป์มองผ่านกระจกหน้าต่างที่มีฉากแมลงกระจัดกระจายออกไป
ยังงานหนักที่เขาได้รับคำเตือน แม้กระทั่งจากอีกฟากสนาม แรมป์ยังมองเห็นสีหน้า
ไม่พอใจของชายผู้นั้น เขามีผมสีน้ำตาลความยาวปานกลางที่บิดไปทางขวาและมี
หนวดคดหนาแบบทอม เซลลอค เขาสวมกางเกงขาสั้นสีเขียวมะกอกซีดๆที่ดู
เล็กเกินไปหน่อยกับเสื้อยืดคอวีสีขาว ขณะที่รถแล่นไปจอด แรมป์สังเกตเห็น
ร่องเท้าบูตทหารสีดำซีดจางกับถุงเท้ายาวสีขาวที่ถูกดึงขึ้นไปจนถึงเข่า ผิวของเขา
คล้ายแผ่นหนัง ทั้งเป็นสีน้ำตาลเข้มแล้วก็ทั้งหมดนั้น แม้แต่แก้มของเขาก็ยังดู
ตึงแน่นด้วยกล้ามเนื้อและเส้นเอ็น แรมป์สงสัยเรื่องดวงตาที่บังเอิญถูกบดบังอยู่
หลังแว่นกันแดด เขานึกถึงแผนการของชายผู้นั้น และก็คิดว่าเขาคงได้รู้ในไม่ช้า

“เขาอายุเท่าไร” แรมป์ถาม

“ไม่แน่ใจ” เคนเนติกกล่าวขณะเข้าเกียร์จอด “แต่เขาแก่กว่าที่เห็นก็แล้วกัน
แต่นั่นคงไม่พูดถึงเรื่องนั้นหรอก เขาไม่ชอบพูดเรื่องอายุของตัวเอง” เธอปลด
เข็มขัดนิรภัย “รออยู่นีก่อนล่ะ”

เคนเนติลงจากรถและเดินตัดถนนโรยกรวดไปด้วยท่าทางสบายๆ เธอ
สวมกางเกงสแล็คสีดำนับร้อยสีขา เป็นเพราะความร้อนกับข้อเท็จจริงที่ว่าพวกเขา
อยู่ห่างจากกองบัญชาการมากกว่าหนึ่งร้อยไมล์ เธอจึงทิ้งเสื้อสูทไว้ที่เบาะหลัง
ปืนเบเรตตา ๙ มม.เสียบอยู่ที่สะโพกด้านขวา เพื่อหลีกเลี่ยงการโดนชายที่เธอ
กำลังจะเผชิญหน้าต่อว่ามากกว่าเพราะกลัวว่าเธอจะต้องใช้มัน เธอเงยขึ้นมองชาย
บนเฉลียงและเห็นบรอยผมสีน้ำตาลแดงที่หลุดลุ่ยออกมาไว้หลังหู เธอหยุดที่ตีน
บันไดเฉลียงและกล่าว “ลุงสแตน คุณดูไม่ตื่นเต้นเท่าไรหรอกที่เห็นฉัน”

สแตน เฮอร์ลิย์ เหลือบลงมองเคนเนติและรู้สึกผิดขึ้นมากะทันหัน สาวสวย
ผู้นี้สามารถทำให้อารมณ์เขาเหวี่ยงแบบที่น้อยคนนักจะทำได้ เขารู้จักไอริชมานาน

กว่าที่เธอรู้จักตัวเอง เธอเฝ้าดูเธอเติบโต ชื่อของขวัญวันคริสต์มาสให้เธอจากสถานที่
 แปลกๆ ต่างแดน และใช้เวลาช่วงวันหยุดกับครอบครัวเคนเนดีมากกว่าที่ไม่ใช้กับ
 พวกเขา และแล้วเมื่อไม่ถึงสิบปีก่อน ความสุขสันต์ทั้งหมดก็หายไปจากชีวิตพวกเขา
 เมื่อรถตู้ส่งของที่อัดแน่นไปด้วยระเบิดกว่าสองพันปอนด์ขับไปจอดหน้าสถานทูต
 สหรัฐฯ ในกรุงเบรุต ผู้คนหกสิบสามชีวิตถึงแก่กรรม รวมถึงพ่อของเคนเนดี
 เฮอรัลด์ออกไปเล่นงานแหล่งข่าวคนหนึ่งและรอดไปได้อย่างฉิวเฉียด ซีไอเอ
 สูญเสียบุคคลผู้มีคุณประโยชน์ไปแปดคนในวันนั้นของเดือนเมษายน และพวกเขา
 ก็เล่นเกมไล่จับนับตั้งแต่นั้นมา

เฮอรัลด์รู้ตัวดีว่าเธอแทบไม่เคยควบคุมอารมณ์ตัวเองได้ เธอจึงมีนิสัยชอบ
 พุดจาละหันกระซิบเวลาโมโหและคุยกับคนที่เธอชอบ เขากล่าวง่าย ๆ “หวัดดีตอนบ่าย
 ไอริน”

เคนเนดีคาดหวังและขาดกลัวช่วงเวลานี้มาหลายเดือน ปกติแล้วเฮอรัลด์
 จะหักทลายเธอด้วยการกอดอันอบอุ่นและถามไถ่สารทุกข์สุกดิบของแม่เธอ แต่ไม่ใช่
 บ่ายวันนี้ เธอกระทำการลับหลังเขา และสแตน เฮอรัลด์ ก็ไม่ชอบให้คนข้ามหัวเขา
 ในการอนุมัติเรื่องจริงจิงเช่นนี้ อารมณ์ของเขาเย็นชาอย่างเห็นได้ชัด แต่ถึงอย่างนั้น
 เธอก็ยังเดินหน้าพูดต่อ “คุณสบายดีมั๊ยคะ”

เฮอรัลด์ไม่สนใจคำถามของเธอและถามตรง ๆ “ใครอยู่ในรถ”

“คนที่ถูกเกณฑ์มาใหม่ ทอมส์บอกฉันว่าเขาเล่าให้คุณฟังแล้ว” เคนเนดี
 หมายถึงหัวหน้าของพวกเขา

ดวงตาของเฮอรัลด์ได้รับการปกป้องโดยเลนส์โพลารอยด์ของแว่นกันแดด
 ทรงนักบิน เขาค่อย ๆ หันจากรถมามองเคนเนดี “ใช่ เขาบอกฉันแล้วว่าเธอ
 กำลังทำอะไรอยู่” เขากล่าว เห็นได้ชัดว่าไม่เห็นด้วย

เคนเนดียกแขนขึ้นกอดอกอย่างตั้งรับและกล่าว “คุณไม่เห็นด้วยกับการ
 ตัดสินใจของฉัน”

“ไม่เลยแม่แต่น้อย”

“ทำไมคะ”

“ฉันไม่ได้ดูแลค่ายลูกเสือจิง่าหรือคะ”

“ก็ไม่มีใครบอกว่าคุณทำแบบนั้นซะหน่อย สแตน” เคนเนดีพูดด้วยน้ำเสียง
 กระทบทกระเทียบ

“แล้วทำไมเธอถึงทำให้ฉันเสียเวลาด้วยการส่งพวกเด็กเกมทาลัยเหาะเหาะ
 ไม่เอาไหนที่ไม่รู้ความแตกต่างระหว่างปืนกับไรเฟิลมาให้ฉันด้วย”

เคนเนดีที่โดยปกติแล้วไม่ยินดียินร้ายยอมเผยความหงุดหงิดออกมาเล็กน้อย

เธอรู้ดีถึงความสามารถพิเศษในการควบคุมเซอร์ลีย์ของเธอ และสีหน้าไม่เห็นด้วยในส่วนของเธอก็มีอำนาจเหนือกว่าการจู่โจมตรงๆ อย่างมาก

เซอร์ลีย์ก็มั่งมั่งมองเธอและดูออกกว่าเธอไม่พอใจเขา เขาไม่ชอบเลยสักนิด เขารู้สึกแบบเดียวกันกับลูกสาวของตัวเอง ถ้าลูกชายคนหนึ่งกล้ำมองเขาด้วยหางตา เขาคงตีกับลูกชายไปแล้ว แต่ลูกสาวมีความสามารถในการทะลุผ่านเกราะป้องกันทั้งหมดของเขา เข้าไปในหัวใจเขาและสร้างความกังขา แต่กระนั้น เกี่ยวกับเรื่องนี้ เขารู้ว่าเขาคิดถูก เขายืนยันกรานหนักแน่น “อย่าคิดว่านี่เป็นเรื่องส่วนตัวเลยนะ ไอรีน ฉันทำงานนี้มานาน และฉันก็รู้ว่ากำลังทำอะไรอยู่ ฉันไม่ต้องการให้เธอข้ามหัวฉันแล้วก็ลงมาที่นี้และทิ้งมือใหม่ใหม่ที่เหนือกว่าที่ซึ่งไม่ผ่านการทดสอบไว้ให้ฉันดูแล”

เคนเนดียื่นหนึ่งเหมือนสฟิงซ์ ไม่ยอมอ่อนข้อ

เซอร์ลีย์ดูบุตรหริและกล่าว “ฉันว่าเธอควรช่วยให้เราทุกคนไม่ต้องปวดหัวกลับขึ้นรถและพาเขากลับไปยังที่ที่เธอเจอเขา”

เคนเนดีแปลกใจที่เธอรู้สึกขุ่นเคืองอย่างแท้จริง เธอทำเรื่องนี้มาปีว่าการวิเคราะห์และสัญญาชญาของเธอบอกว่าแรปป์เป็นคนที่พวกเขา กำลังมองหาอยู่ แต่ตอนนี้เธอถูกบอบกบดเหมือนพวกมือใหม่ที่ไม่เข้าใจว่าพวกเขา กำลังพยายามทำอะไรให้สำเร็จอยู่ เคนเนดีเดินขึ้นบันไดเฉลียงอย่างเชื่องช้าและเตรียมสู้กับเซอร์ลีย์

ทหารผ่านศึกถอยเล็กน้อย เห็นได้ชัดว่าอดีตที่คนซึ่งเขาไม่กล้าลงไม้ลงมือด้วยเข้าไปในพื้นที่ส่วนตัวของเขา “ฉันมีงานต้องทำเยอะมากในบ่ายวันนี้ ไอรีน เพราะฉะนั้นยิ่งเธอกลับขึ้นรถได้เร็วเท่าไร ก็จะยิ่งดีกับเราทุกคนมากเท่านั้น”

เคนเนดียึดไหล่ขึ้นและถามด้วยน้ำเสียงเข้มงวด “ลุงสแตนคะ ฉันเคยไม่เคารพคุณรีเปลา”

“นั่นไม่เกี่ยวกับเรื่อง...”

“มันเกี่ยวกับเรื่องนี้สุดๆ ฉันไปทำอะไรให้คุณกันแน่ คุณถึงมองว่าฉันต่ำต้อยขนาดนี้” เธอขยับเข้าไปใกล้ขึ้น

เซอร์ลีย์เริ่มลากเท้า ใบหน้าบิดเบี้ยวเป็นสีหน้าบึ้งตึง “เธอก็รู้ว่าฉันชื่นชมเธอมาก”

“แล้วทำไมคุณถึงทำกับฉันเหมือนฉันยังเป็นเด็กวัยรุ่นอยู่ล่ะ”

“ฉันไม่ได้คิดว่าเธอไร้ความสามารถหรอกนะ”

“คุณแค่คิดว่าฉันควรกลับไปทำงานวิเคราะห์และปล่อยให้งานเกณท์และฝึกคนเป็นหน้าที่ของคุณ”

เขากระแอมและกล่าว “ฉันว่าพูดยั้งนี้ก็ยุติธรรมดี”

เคนเนดียกมือขึ้นทำเอวและเชิดหน้า “ช่วยถอดแว่นกันแดดออกจะได้มั้ย” คำขอร้องนั้นทำให้เซอร์ลีย์ไม่ทันตั้งตัว “ทำไม”

“เพราะฉันรู้สึกอึดอัดของคุณ และฉันก็อยากเห็นดวงตาเจ้าชู้ของคุณตอนที่ฉันบอกสิ่งที่คุณมีคนบอกคุณตั้งนานแล้ว”

เซอร์ลีย์ยิ้มเล็กน้อยอย่างพยายามปฏิเสธเธอ แต่เธอบอกให้เขาถอดแว่นออกอีกครั้ง เซอร์ลีย์ทำตามอย่างไม่เต็มใจ

“ฉันเคารพคุณ” เคนเนดีกล่าว “ที่จริงแล้วฉันอาจไว้ใจให้คุณปกป้องชีวิตฉันมากกว่าใครในโลกนี้ ไม่ต้องสงสัยเลยว่าคุณเป็นมือดีที่สุดที่จะพัฒนาศักยภาพเจ้าหน้าที่ปฏิบัติการพวกนี้...แต่มีปัญหาอยู่อย่างหนึ่ง”

“อะไร”

“คุณวิสัยทัศน์แคบ”

“จริงเหรอ”

“ใช่ ฉันไม่แน่ใจว่าคุณเข้าใจจริง ๆ ระเบิดว่าเรากำลังมองหาคนแบบไหนอยู่” เซอร์ลีย์ยิ้มเยาะราวกับความคิดว่าตัวเองช่างน่าขันเป็นที่สุด

“ใช่แล้ว และคุณก็คือเกินกว่าจะมองเห็นเรื่องนั้น”

“เธอคงคิดว่ากลุ่มปฏิบัติการพิเศษแค่ผุดขึ้นมาเองในวันหนึ่งสินะ เธอคิดว่าใครเป็นคนฝึกคนพวกนั้น เธอคิดว่าใครเป็นคนคัดเลือกพวกเขา เธอคิดว่าใครทำให้พวกเขากลายเป็นเครื่องจักรสังหารสุดโหดที่มีประสิทธิภาพอย่างที่พวกเขาเป็น”

“คุณไงล่ะ และคุณก็รู้ว่าฉันไม่ได้พูดถึงเรื่องนั้น ฉันกำลังพูดถึงวัตถุประสงค์ข้อที่สามของเรา”

เซอร์ลีย์นวดหน้า เธอรู้ว่าต้องเล่นงานเขาตรงจุดไหน เขาสงสัยอยู่เงียบ ๆ ว่า สเตนสฟิลด์มอบหมายให้เธอทำเรื่องนี้หรือเปล่า และพูดว่า “เธอคิดว่างานนี้เป็นงานหมู ๆ ไร้อันตราย เธออยากเข้ามาคุมปฏิบัติการเล็ก ๆ นี้นั้นหรือ”

เคนเนดีส่ายหน้าและยิ้มด้วยความพิศวง “รู้มั๊ย คุณนี่หนังบางเป็นบ้าเลยสำหรับขาโหด คุณพูดจาเหมือนคุณเป็นหนึ่งในพวกนั้นที่โตะบ้ำอนนั้นที่แลงลีย์ที่ดูแลแผนกของตัวเองเหมือนเป็นผู้นำเผด็จการในประเทศโลกที่สาม”

สิ่งที่เธอพูดไม่ต่างอะไรกับการเอาไม้หน้าสามฟาดท้องเขา เซอร์ลีย์ยืนอึ้งอยู่ตรงนั้น

“คุณสร้างลัทธิบูชาบุคคลขึ้นมา” เคนเนดีพูดต่อ “ทุกคนที่คุณเกณฑ์เข้ามาคือตัวคุณเมื่อสี่สิบหรือสามสิบปีก่อน”

“แล้วนั่นมันผิดตรงไหน”

“ไม่ผิดหรอกค่ะ ถ้าคุณกำลังพูดถึงวัตถุประสงค์สองข้อแรกของเรา” เคนเนดี

ซูหนึ่งนิ้ว “ฝึกฝนเจ้าหน้าที่ปฏิบัติการให้มีทักษะในการเล่นสปรกถ้าจำเป็นต้องทำ และ” เธอซูหนึ่งที่สอง “สร้างทีมจู่โจมยุทธวิธีเคลื่อนที่เร็ว แต่เมื่อพูดถึงวัตถุประสงค์ข้อสาม” เธอสายหน้า “เรายังไปไม่ถึงไหน”

เซอร์ลีย์ไม่ชอบที่ได้ยินแบบนี้ แต่เขาไม่ใช่คนโง่เง่าที่ไม่รู้เรื่องราวเขารู้ว่าเขาได้รับมอบหมายให้ทำอะไร และเขาก็รู้ดีมากกว่าจนถึงตอนนี้เขายังไม่ได้สร้างความคืบหน้าให้กับโครงการที่เปราะบางที่สุดในบรรดาสามโครงการ ถึงอย่างนั้นเขาก็ไม่ใช่คนที่ยอมอ่อนข้อง่ายๆ “ฉันสอนวิธีฆ่าคนให้ใครก็ได้ เรื่องนั้นง่าย แค่เล็งอาวุธ เหนี่ยวไก และทีกักเอาไว้เราเล็งเป้าเป็น...บั้ง ลูกตะกั่วทะลุร่างของเป้ายิงโดนอวัยวะสำคัญ แล้วทุกอย่างก็จบ ถ้ากลัวพอ ฉันอาจสอนวิธีแทงมีดทะลุรักแร้และเจาะหัวใจให้แตกเหมือนลูกโป่งก็ยิ่งได้ ให้ตายสิวะ...ฉันสอนวิธีฆ่าคนได้เป็นพันวิธี ฉันอาจสอนเทคนิคในสนามรบจนกว่าฉันจะหน้าเขียว...”

“แต่อะไรคะ” เคนเนดีถาม กระตุ้นเขาให้ไปในทิศทางที่เธอรู้ว่าเขากำลังมุ่งไป

“การทำให้คนคนหนึ่งกลายเป็นสิ่งที่เรากำลังมองหา” เซอร์ลีย์หยุดและสายหน้า “มันไม่ง่ายขนาดนั้น”

เคนเนดีถอนใจ นี่เป็นช่องเปิดที่เธอกำลังมองหา เธอแตะแขนเซอร์ลีย์และกล่าว “ฉันไม่ได้บอกว่ามันง่าย ซึ่งเป็นเหตุผลที่คุณต้องเริ่มไว้ใจให้พวกเราที่เหลือทำหน้าที่ของเรา ฉันเอาของขวัญมาให้คุณ สแตน คุณยังไม่รู้ในตอนนั้นเพราะคุณคิดว่าคนเราต้องผ่านค่ายฝึกทหารมาก่อนถึงจะพร้อมเข้าสู่กระบวนการคัดเลือกของคุณ และถ้าเป็นปกติฉันก็คงเห็นด้วยกับคุณ แต่นั่นมันไม่เหมือนกัน คุณแค่ต้องปล่อยวางปัญหาเรื่องการควบคุมของคุณลงบ้าง สิ่งที่คุณมีอยู่ในรถคันนั้นคือสิ่งที่คุณมองหาตลอดนะ สแตน ไม่มีนิสัยเสียที่คุณต้องใช้เวลาหลายเดือนเพื่อแก้ไข ไม่มีระเบียบวินัยแข็งทื่อแบบทหารที่ทำให้เป็นที่สังเกตเห็นได้ง่ายเมื่อเราเอาพวกเขาไปทิ้งไว้ในสภาพแวดล้อมที่เป็นเมือง”

เซอร์ลีย์เหลือบมองรถ

“เขาได้คะแนนสูงลิ่วในการทดสอบทั้งหมดของเรา” เคนเนดีเสริม “และคุณก็ซัดเวลาเขาได้ตามใจชอบ”

เซอร์ลีย์ขมวดคิ้วแน่นพลงามองสำรวจก้อนถ่านดิบที่เขามองเห็นเพียงเล็กน้อย ซึ่งเคนเนดีกำลังจะเอามาทิ้งไว้บนตักเขา

“นั่นหมายความว่า” เคนเนดีกล่าว “ถ้าคุณลดที่ลึกลงได้ และยอมรับว่าเด็กผู้หญิงตัวเล็ก ๆ คนนี้ที่คุณเคยจับนั่งตักโตเป็นผู้ใหญ่แล้ว และอาจมองเห็นคนมีพรสวรรค์ได้เก่งกว่าคุณ”

รูกฆาต เซอร์ลีย์คิดกับตัวเอง ฉันต้องติดอยู่กับไอ้สระนี่ อย่างน้อยก็

สองสามวันจนกว่าฉันจะหาวิธีทำให้เขาถอนตัว “ก็ได้” เขาพูดด้วยน้ำเสียงพ่ายแพ้ “แต่ไม่มีการช่วยเหลือเป็นพิเศษ เขาต้องฝึกหนักเหมือนคนอื่น ๆ ไม่งั้นเขาก็ต้องไป”

“ฉันไม่คาดหวังให้มีการช่วยเหลือหรอกนะ แต่” เคนเนดีพูดพลางชี้หน้าเขา “ฉันจะไม่โหมมากถ้ารู้ว่าคุณจ้างเล่างานเขาและให้ความรักความใส่ใจเป็นพิเศษแบบที่คุณขึ้นชื่อ”

เฮอร์ลีย์ประมวลผลคำพูดของเธอ จากนั้นก็พยักหน้าหัวนๆ “ก็ได้...ฉันจะทำตามวิธีของเธอ แต่เชื่อฉันเถอะ ถ้าฉันได้กลิ่นความอ่อนแอแม้แต่นิดเดียว...”

“ฉันรู้ค่ะ...ฉันรู้” เธอก้าว ขโมยคำพูดสุดท้ายไปจากเขา “คุณจะทำให้เขานึกอยากไม่เคยเจอคุณ” เคนเนดีผลักดันมันไปไกลเกินเท่าที่เธอเต็มใจจะทำในชั่วขณะนั้น แรบบีแค่ต้องแสดงให้ตาแก่หัวรั้นอารมณ์บูดเห็นในสิ่งที่เธอรู้อยู่แล้ว “ฉันต้องไปที่ฟาร์มเพื่อจัดการอะไรบางอย่าง ฉันจะกลับมากินมื้อค่ำด้วยนะค่ะ” เธอหมุนตัวเพื่อเดินกลับไปที่รถและตะโกนข้ามไหล่มา “และเขาก็ห้ามอยู่ในสภาพแย่แย่กว่าอีกหกคน ไม่งั้นคุณได้รับมือกับหลานสาวที่ไม่มีความสุขอย่างมากแน่”